

PPR

Naar een nieuwe samenleving

We zullen ze eens laten zien wat groeien is.

Laat anderen maar proberen het failliet van de industriële groei-economie nog even te verdoezelen. Laat anderen maar streven naar 'herstel' van wat allang onwerkbaar is. De PPR gaat, mét haar kiezers, werken aan het fundamentele alternatief: aan de nieuwe samenleving die, ontkomen aan de jacht naar méér welvaart ten koste van nóg meer welzijn, eindelijk zichzelf inhoud gaat geven. Die gaat groeien, zoals dat nog nooit eerder verstoond is.

In de breedte bijvoorbeeld

naar zowel nationaal als internationaal een betere verdeling van produktiemiddelen, konsumptiemogelijkheden, kennis en macht.

En in de diepte

naar een samenleving die tot in haar grondvesten de kwaliteit van het menselijk leven uitdrukt in termen van welzijn, eigen beslissingsbevoegdheid, medeverantwoordelijkheid en geluk.

Met werk voor iedereen

gewoon zonder meer. Werk dat niet alleen aansluit bij de behoefte van het bedrijfsleven, maar ook bij die van de samenleving in het geheel en die van de individuele werknemer in het bijzonder.

Met koopkracht

die gehandhaafd blijft. Niet door de lonen achter de prijzen aan te jagen maar door gewoon het leven goedkoper te maken. Door uitschakeling van concurrentievervalsing bijvoorbeeld, door verlenging van de levensduur van konsumptiegoederen, door medezeggenschap van de konsument, en ook door een evenrediger verdeling van de lasten over de verschil-

lende inkomensgroepen. Zo kun je degenen die hun geld voor zich laten werken, zwaarder belasten dan degenen die het allemaal zelf moeten verdienen.

Met rechten

op wonen, gezondheidszorg, openbaar vervoer, winkels in de buurt en ga zo maar door. En met vooral het recht, jezelf te kunnen zijn.

Hoofdlijnen

uit het

PPR

Programma

1981-1985

Met een bestuursvorm

die niemand de kans geeft nog over onze hoofden heen beslissingen te nemen waar wij persoonlijk bij betrokken zijn. Die doordrongen is van inspraak en medebeslissing, op alle niveaus en soorten van besluitvorming. Ook in het bedrijfsleven, de sociale organisaties, de ziekenhuizen, inrichtingen, gevangenissen en sportorganisaties.

Mét de PPR

hebben velen al lang zien aankomen dat de industriële welvaartsstaat zichzelf uiteindelijk stuk zou lopen tegen de muur van grondstoffenschaarste, gewijzigde internationale economische verhoudingen en milieubederf. En nu is de tijd er rijp voor dat al datgene wat mét de PPR zoveel actiegroepen al jaren nastreefden, verwezenlijkt kan worden.

Als je het zo allemaal leest, lijkt het bijna te gemakkelijk. En dat is het natuurlijk

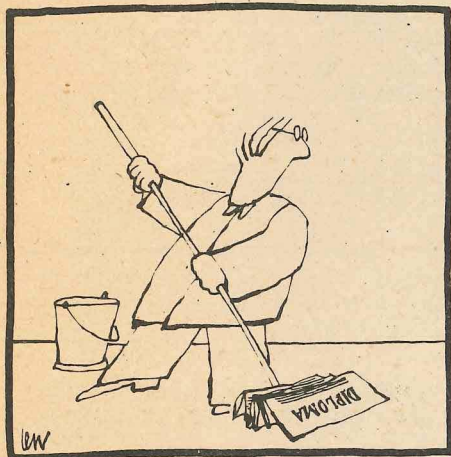
niet. Er zullen beslissingen genomen moeten worden. Harde keuzes zijn onvermijdelijk. Maar veel van die keuzes hebben we al veel te lang uitgesteld. Ze zullen toch eens gemaakt moeten worden. En uiteindelijk banen ze dan de weg naar een nieuwe samenleving. De PPR gaat ervoor vechten.

In het parlement

en vooral in de samenleving zelf, want daar gaat het uiteindelijk om.

Werk koop je niet

door F-16's of ander wapentuig aan te schaffen, met veel pijn en moeite structureel verziekte bedrijfstakken op de been te houden en het leven van de konsument onnodig duur te maken.

Werk schep je

door te kijken naar de vraag van de samenleving. En die vraagt niet alleen om konsumptiegoederen waarvan het merendeel toch maar uit duur betaalde wegwerpartikelen en hebbedingetjes bestaat. Ze vraagt om diensten, om gewoon weer mensen die met liefde voor hun werk een vak uitoefenen.

Ze vraagt ook om nieuw werk. Om werk dat meer individuele bevrediging geeft en meer keuzemogelijkheden biedt wat betreft de werktijden. En daarnaast vraagt ze om herwaardering van het begrip 'arbeid'. Wie er thuis ook voor het aanrecht staat, hij of zij verricht daar werk. En maatschappelijk vrijwilligerswerk of het nu in de sfeer van de sociale dienstverlening of in de organisatie van klaverjastoernooien ligt, is óók arbeid. Arbeid waar de samenleving behoefte aan heeft en die ze dus zal moeten honoreren. Ook al valt het buiten de officiële arbeidsmarkt en is het tot nu toe liefdeswerk geweest.

En werk verdeel je

zeker zolang al dat nieuwe werk er nog niet is. Omdat het schaars geworden is en de samenleving al wat schaars is nu eenmaal zo eerlijk mogelijk moet verdelen. Dan krijgen ook vrouwen en jongeren een betere kans. Verdeling van werk betekent onder andere een verruiming van de mogelijkheden voor deeltijdbanen en afschaffing van buitensporige hoeveelheden

den overwerk. Daarnaast moet natuurlijk, nauwkeurig in de gaten gehouden worden wat er met het nog beschikbare produktiewerk gebeurt. Daarvoor is een sterk uitgebreid medebeslissingsrecht van de werknemers noodzakelijk. Zodat ze kunnen voorkomen dat hun werk onnodig verdwijnt, en erop toe kunnen zien dat de verdergaande automatisering de kwaliteit van het werk verbetert. De mens moet het leuke werk voor zichzelf reserveren. De chip mag de rest gaan doen. De chip is er per slot van rekening voor het nut van de mensen, voor het betere leven en niet omgekeerd.

Het inkomen mag best wat omlaag

voor zover het tenminste boven het modale ligt. En we moeten voor ons geld méér kunnen kopen.

Dat kan. Door bijvoorbeeld de grenzen open te stellen voor produkten uit landen waar ze, zonder uitbuiting, aantasting van het milieu en dergelijke, goedkoper geproduceerd kunnen worden. Door te streven naar verduurzaming van konsumptiegoederen en afschaffing van zinloos dure verpakkingen. Door afschaffing van recla-meterreure en door het instellen van vergaande konsumenteninspraak. De tijd is voorbij dat de industrie ons wel even vertelt wat we precies nodig hebben. Dat maken we voortaan zelf uit. Door tevens de woonlasten te koppelen aan de draagkracht van de bewoner kan

worden bereikt dat een deel van het inkomen, vooral bij de lagere inkomensgroepen, weer vrij komt voor andere bestedingen.

En natuurlijk gaan we ook iets aan de belastingdruk doen. Door onder andere een grotere zorgvuldigheid bij overheidsuitgaven te eisen, door die uitgaven beter te controleren en door de belastingdruk eerlijker te verdelen. Zolang mensen met de hoogste inkomens de meeste schulden kunnen maken en dus de hoogste renteaftrek krijgen, is er iets mis met ons belastingstelsel.

Zolang er niet eerlijk gedeeld wordt, moeten, om te beginnen, alle prijsverhogingen tot aan het modale inkomen volledig gekompenseerd worden. Ook als ze het gevolg zijn van overheidsingrijpen.

Een basis-inkomen voor iedereen

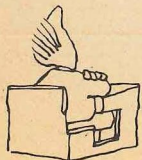
is dan wat de PPR uiteindelijk voor ogen staat. Het moet gekoppeld zijn aan een landelijk vastgesteld maximum-inkomen en zal, eindelijk, dan de werknemer onafhankelijker kunnen maken van zijn baas. Dat basisinkomen kan ook gebruikt worden om het buiten de arbeidsmarkt vallende werk, in het huishouden, het verenigingsleven en de sociale dienstverlening, beter mogelijk te maken. Het kan, dat basis-inkomen. Omdat het deels uit de bestaande loonsom wordt betaald en omdat er best nog wel wat te verdelen valt in dit land.

Want verdeeld is er nog veel te weinig

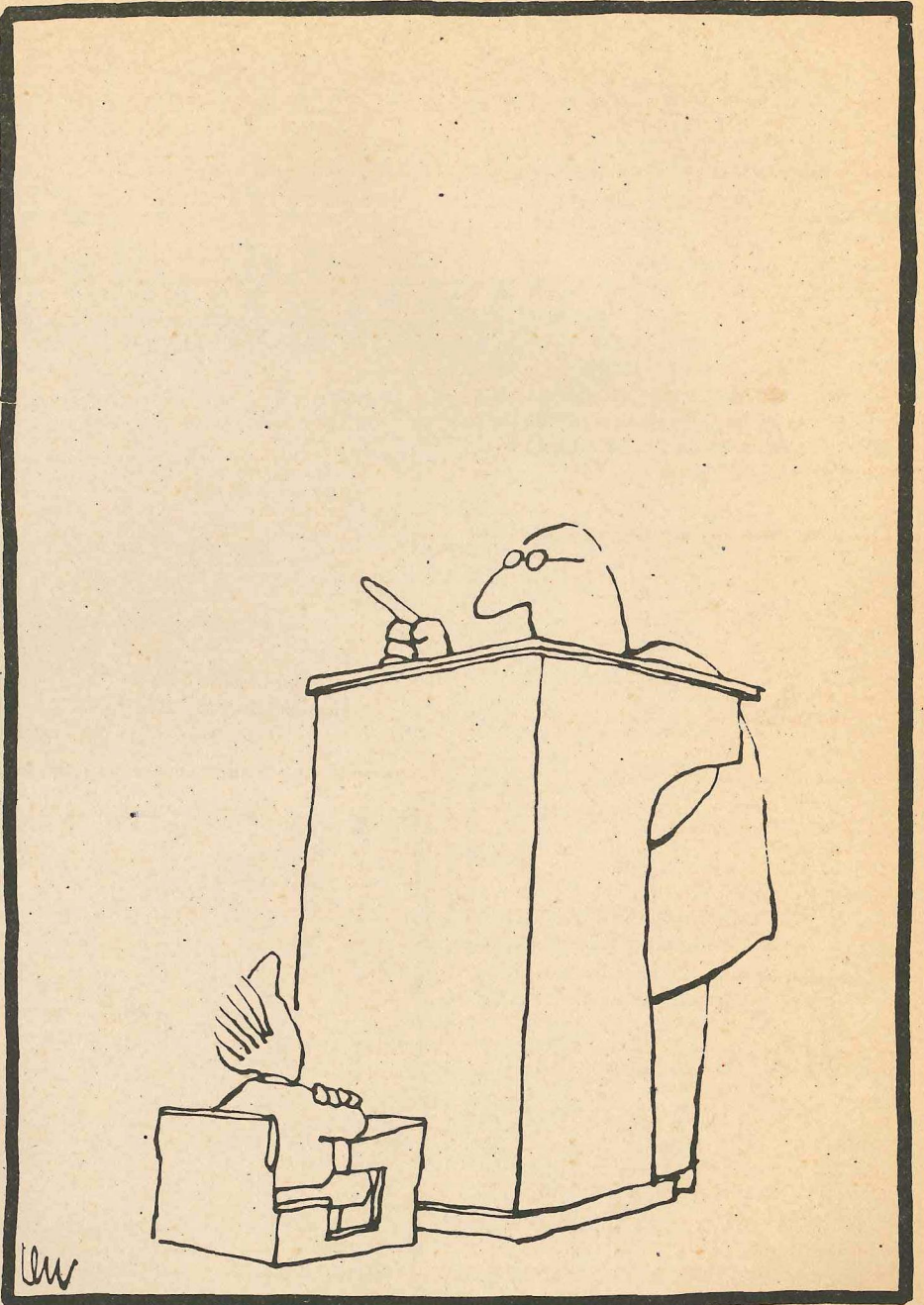
Ze hebben niet voor niets zo lang die industriële productiegroei ten koste van alles geprobeerd in stand te houden. En het is ook niet voor niets, dat ze dat nog steeds proberen. Uit die groei werden namelijk de zoethoudertjes betaald: de loonsverhogingen die de laagste inkomensgroepen wat meer armslag moesten geven zonder dat dit ten koste van de hogere inkomens ging.

En daar komt nu dan een einde aan. Nu zal er eindelijk echt aan inkomenshervdeling moeten worden gedaan. En dat kan ook.

Zeg niet dat er geen ruimte voor is. De gemiddelde Nederlander gaat in het verkiezingsjaar 1981 f 14.600,- uitgeven aan consumptiegoederen, buiten de belastingen en de premies om dus. Dat betekent dat het gemiddelde gezin van vier personen kennelijk minimaal f 58.000,- te besteden heeft. Wie heeft dat? Jan Modaal in ieder geval niet. Er moeten dus anderen zijn die in werkelijkheid een veelvoud van dat bedrag te verteren hebben. Verschil in inkomen mag er best zijn. Maar het moet niet de spuigaten uit blijven lopen.

Is leren voor de dommen?

Al die gelijke kansen en doorstromingsmodellen in het onderwijs lijken alleen maar problemen op te leveren. Overvolle universiteiten bijvoorbeeld en werkloosheid, onder zowel schoolverlaters als doctorandussen.

Dat komt niet omdat de grondgedachte verkeerd is, maar omdat de samenleving haar jeugd verkeerde opleidingen biedt, en verkeerde opvattingen koestert over het opleidingsniveau dat bij bepaalde beroepen past.

Onderwijs moet in de eerste plaats gericht zijn op de maximale ontplooiing van de individu. Dat betekent dat hem of haar basiskennis gegeven moet worden, die

ook buiten de beroepssfeer de kwaliteit van het leven bevordert. De opleidingen zullen ook meer flexibel moeten worden, zodat je met je diploma meer kanten uit kunt. En zodat je later, als je verder wilt leren of iets heel anders wilt gaan doen, er toch nog op terug kunt vallen. Veel mensen, met name vrouwen, willen verder leren om die basiskennis alsnog op te kunnen doen. Die kans moeten ze krijgen. We zullen trouwens ook iets moeten gaan doen aan het misverstand dat bepaalde beroepen voor bepaalde opleidingen niet goed genoeg zijn. En dat een hogere opleiding vanzelf tot een hoger inkomen leidt.

Het recht op wonen is ook een mensenrecht

Het is dan ook onaanvaardbaar dat velen het alleen via buitenrechtelijke akties kunnen verkrijgen. Het woonrecht zal een nieuwe inhoud moeten krijgen.

In de eerste plaats moet iedereen recht hebben op volwaardige huisvesting en moet de woonvrijheid binnen de democratische spelregels worden gegarandeerd. 'Iedereen', dat wil zeggen iedereen vanaf 18 jaar, ongeacht inkomen, sekse, huidskleur, godsdienst, mate van validiteit of samenlevingsvorm.

Maar het woonrecht omvat méér dan een dak boven je hoofd. Het betreft de gehele leefomgeving. Vooral nu de mobiliteit van de samenleving door de stijging van de energieprijzen afneemt. De afstand tussen woning en werk moet zo gering mogelijk zijn en zo goedkoop mogelijk kunnen worden overbrugd. Dat houdt onder andere de noodzaak tot een andere ruimtelijke ordening in, mét een sterk gedecentraliseerd werkgelegenheidsbeleid. Ook het recht op openbaar vervoer is van belang.

Binnen redelijke afstand van de woning moeten voorts die voorzieningen aanwezig zijn, die in de moderne samenleving de kwaliteit van de woonomgeving mede bepalen. Dat zijn niet alleen recreatiemogelijkheden en trimbanen, maar ook winkels, postkantoren en gezondheidscentra; om over kinderdagverblijven nog maar te zwijgen. De buurt zal, dankzij dergelijke voorzieningen, weer tot leven moeten worden gebracht; mét buurtmedezeggenschap waar de overheid niet omheen kan.

Om dit uitgebreide woonrecht te realiseren zullen onder andere de lagere overheden voorkeursrecht moeten krijgen bij alle aankopen van onroerend goed. Onteigening van de grond dient te geschieden op basis van de gebruikswaarde van dat moment en de overheid zal in het kader van een landelijke grondpolitiek in de eerste plaats die grond moeten verwerven waarmee gespekuleerd kan worden.

Ook zijn er dringend speciale maatregelen nodig om de woonruimte voor lager betaalden te behouden en uit te breiden. Mede door een verbod op verkoop van alle huurwoningen, een verbod op horizontale verkoop en door bouw van koopwoningen door woningbouwcorporaties niet toe te staan, kan dat.

Natuurlijk moet de woonruimte verdeling beter

eerlijker en op democratisch meer controleerbare wijze plaats hebben. De Woonruimtetwet moet voor het gehele land worden ingevoerd, waarbij de gemeenten de toewijzingsbevoegdheid moeten krijgen voor alle woningen, of ze nu huur- of koopwoning zijn. Per gemeente of agglomeratie van gemeenten moet er een centrale registratie en toewijzing van alle woningzoekenden komen, samen met een centrale registratie van het gehele woningbestand.

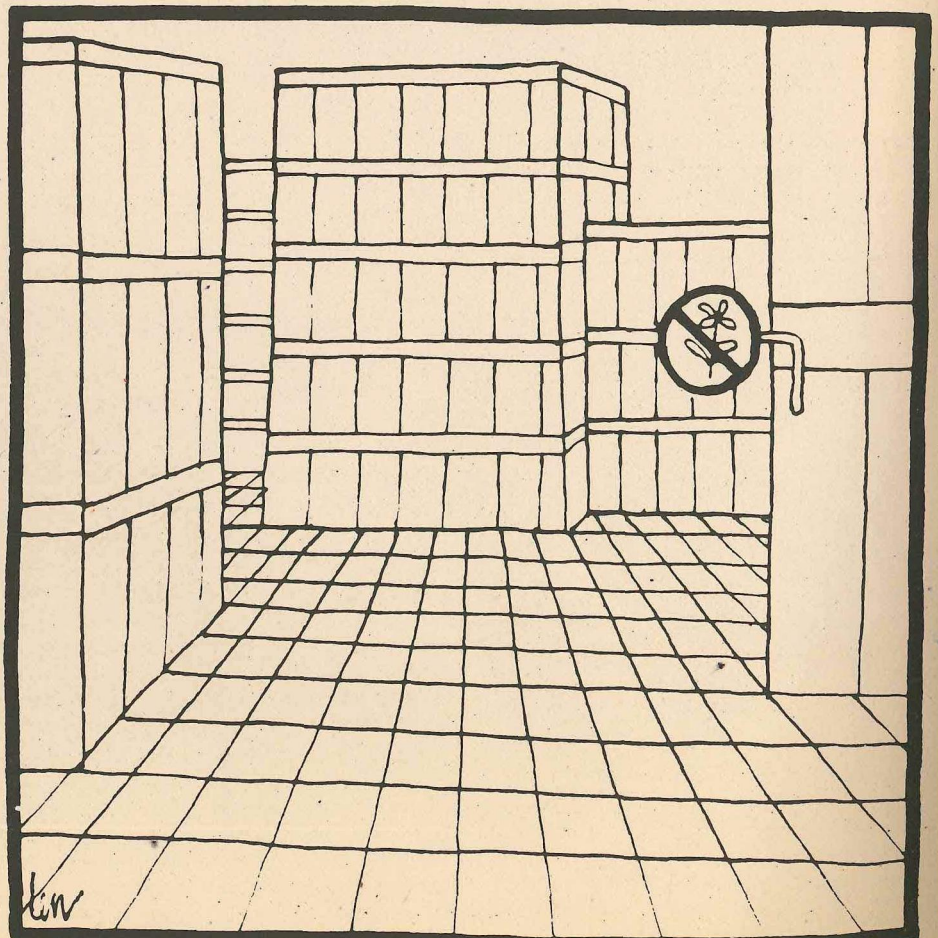
Zo zijn, gekoppeld aan een woonlast die berekend wordt naar draagkracht, vele maatregelen mogelijk die op korte termijn het woonrecht een nieuwe inhoud kunnen geven. Maar uiteindelijk zal er toch een geheel nieuw systeem uit de bus moeten komen.

Het bezits woningbeheer

moet op de lange duur het woonvraagstuk definitief gaan oplossen. Volgens dat plan richten zowel aanstaande bewoners van huizen als bewoners van reeds bestaande (huur- of koop) woningen per buurt of dorp koöperaties op die het gehele woningbestand in eigendom krijgen, gaan beheren en gaan onderhouden. Ook voor de leefbaarheid van de woonomgeving zijn deze koöperaties verantwoordelijk.

Iedereen die via de koöperatie een huis — te huur — krijgt toegewezen kan zich, voor de duur van bewoning, gedragen als eigenaar. Hij mag doen wat hij wil om zijn woongenot te vergroten. En gaat hij verhuizen, dan krijgt hij de eventuele waardevermeerdering in geld uitbetaald of vergoedt hij de herstelkosten.

Met dit alles is de koopwoning niet meer nodig en vallen reële nadelen en risico's voor eigenaar-bewoners weg.

We willen er allemaal wel warm bij zitten

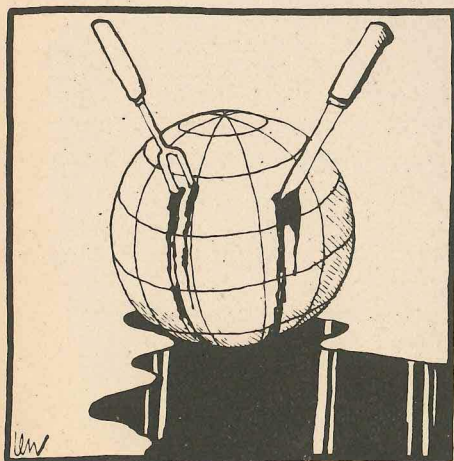
Maar dat lijkt niet meer te mogen. Omdat we bezuinigen moeten op energie en grondstoffen.

Dat is natuurlijk zo. Maar dan moet er wél een doelgericht overheidsbeleid komen. Dat ons niet alleen vertelt dat we een extra trui aan moeten trekken maar de gehele samenleving bij een weldoordacht bezuinigingsbeleid betreft. Het gaat om een stuk maatschappelijke mentaliteit. Om onder andere de omschakeling van nu nog op verspilling berustende produktie- en consumptieprocessen. En ook om een aardgasbeleid dat minder op een balansopruiming lijkt dan het huidige doet.

Een dergelijk bezuinigingsbeleid, waarbij de grootste verbruikers onder de zwaarste druk zullen moeten worden gesteld, kan natuurlijk niet voorkomen dat de energie steeds schaarser wordt.

Maar kernenergie, dat vergeten we

Dodewaard, Borssele en Almelo moeten dicht en Kalkar mag nooit in bedrijf worden gesteld. Los van alle veiligheids-

problemen is alleen al het vraagstuk van de verwerking van radio-actief afval groot genoeg om zo'n beslissing te rechtvaardigen. Het leek allemaal erg leuk voor de elektriciteitsproducenten en het bedrijfsleven. Maar wij willen het niet.

We gaan natuurlijk wél intensief werken aan andere energie. Dat is allang geen

speelgoed voor alternatievelingen meer. Er liggen meer dan voldoende mogelijkheden, juist op het punt van de decentralisatie zoals we die in de nieuwe samenleving op alle vlakken wensen. De

overheid zal niet alleen het onderzoek, maar ook de experimenten en de produktie in deze richting moeten steunen. Dat scheelt trouwens ook weer in de werkgelegenheid.

De natuur is ons veel waard

omdat we er zelf deel van uitmaken en er veel afhankelijker van blijken te zijn dan we vroeger ooit hebben gedacht.

Er is veel mis gegaan. Maar nog niet alles is verloren. We kunnen nog veel doen. Door middel van een verantwoord milieubeleid dat, zowel nationaal als internationaal, verdere aantasting van eco-systemen voorkomt en, waar deze al plaats heeft, dat vernietigingsproces tot staan brengt. Een dergelijk beleid moet veel verder gaan dan een stukje ruimtelijke ordening, het geven van schadebeperkende voorschriften en het heffen van reinigingsrechten. De geschiedenis van onder andere de Rijn, de Wadden, Lekkerkerk en Broek in Waterland toont aan dat dit beleid de vergiftiging van het milieu niet tegenhoudt.

Er moet een totaalbeleid komen. Dat gericht is op herstel en instandhouding van een evenwicht tussen aan de ene kant het aantal mensen en hun gedragingen en aan de andere kant de (toekomstige) leefbaarheid van de aarde. Er moet voorrang gegeven worden aan het in stand houden van alle planten- en diersoorten die er op dit ogenblik nog zijn. Bij het

vaststellen van normen voor toelaatbare lucht- water- en bodemverontreiniging moet niet de tolerantie van de mens, maar die van het gehele eco-systeem tot maatstaf genomen worden.

Juist omdat het de PPR om mensen gaat, wil zij voorkomen dat de mens zich op aarde tot ongewenst persoon ontwikkelt.

De democratie

mag er niet langer een zijn waarin alles op zijn kop lijkt te staan. Waarin de centrale overheid, zoals nu, méér over de individuele burger heeft te vertellen dan omgekeerd. Waarin lagere bestuursorganen doorgeefluiken, opzichters en uitvoerders lijken te zijn geworden. Waarin de politieke betrokkenheid van de burgers het duidelijkst tot uitdrukking lijkt te komen in belastingontduiking, afkeer van medeverantwoordelijkheid en gewelddadig maatschappelijk protest.

Willen we nog langer regeringen die niet meer vooruit kunnen zien? Die 'bijsturen' als een politiek wapenfeit aanmerken? De PPR wil, mét haar kiezers, terug naar de basis van de democratie. Met spelregels die aangepast zijn aan de hedendaagse omstandigheden. Naar een maatschappij waarin burgers het beleid bepalen en – vooral – rechten hebben.

Want we hebben nieuwe rechten nodig

en moeten aan oude rechten een nieuwe inhoud geven. Omdat de ontwikkeling om ons heen nu eenmaal niet stil staat.

Het recht op emancipatie spring eruit. Al diegenen die om wat voor oorzaak ook minder de kans hebben zich in onze samenleving te ontplooien moeten extra aandacht krijgen. Dat geldt zowel voor vrouwen, als homo's, woonwagenbewoners, alleenstaanden, gescheidenen, drugsverslaafden, weglopers als buitenlanders. Alleen al het feit dat we zo'n rijtje maken kunnen, betekent dat er iets fundamenteel mis is in onze huidige samenleving. Dat gaan we veranderen.

Er is dringend behoefte aan een ver uitgewerkt recht op privacy. En aan een duidelijk omschreven recht op de eigen beslissingsbevoegdheid, inzake zowel het eigen lichaam als de eigen samenlevingsvorm.

Er moet ook een recht op belangenbehartiging komen. Door patiëntenraden, consumentenorganisaties en ledeninspraak bij onder andere de grote sportorganisaties. Er moet een recht komen op een duidelijke, controleerbare vertegenwoordiging, in alle bestuurslagen.

En we willen een recht op gerechtigheid,

in een samenleving die haar opsporings- en vervolgingsbeleid niet afstemt op de maatschappelijke positie van de verdachte, maar ook in de uitvoering van haar wetten laat blijken dat deze voor iedereen gelden.

Belangrijk is ook het recht op recht. In een systeem dat het voor de gewone burger gemakkelijker en goedkoper maakt, om zijn gelijk te halen.

Ook het recht op burgerlijke ongehoorzaamheid, moet dringend worden vastgelegd. Omdat het ons een laatste, democratisch aanvaardbaar, rechtsmiddel biedt wanneer de normale besluitvormingsprocedures falen.

En dan is er natuurlijk het recht, jezelf te mogen zijn. Het recht op een eigen

kultuurbeleving en het vasthouden aan eigen ethische waarden en normen.

Net zoals er een recht op menselijke waardigheid moet zijn. In alle omstandigheden waarin anderen zich in een machtspositie bevinden. Dus niet alleen in bijvoorbeeld gevangnissen, maar ook voor de tafel van de strafrechter en in het ziekenhuis.

En dan is er, onder andere, ook nog het recht op medebeslissing. Voor iedereen die in de samenleving verantwoordelijkheid draagt. Dat betekent onder andere actief kiesrecht voor niet alleen Nederlanders boven de 16 jaar, maar ook voor de buitenlanders die langer dan twee jaar legaal in ons land verblijven.

De kernwapens moeten Nederland uit

Daar zijn we het zo langzamerhand toch wel over eens. Geen enkel zinnig mens kan er akkoord mee gaan dat er wapens bestaan die niet alleen mensen kunnen doden — wat al erg genoeg is — maar ook

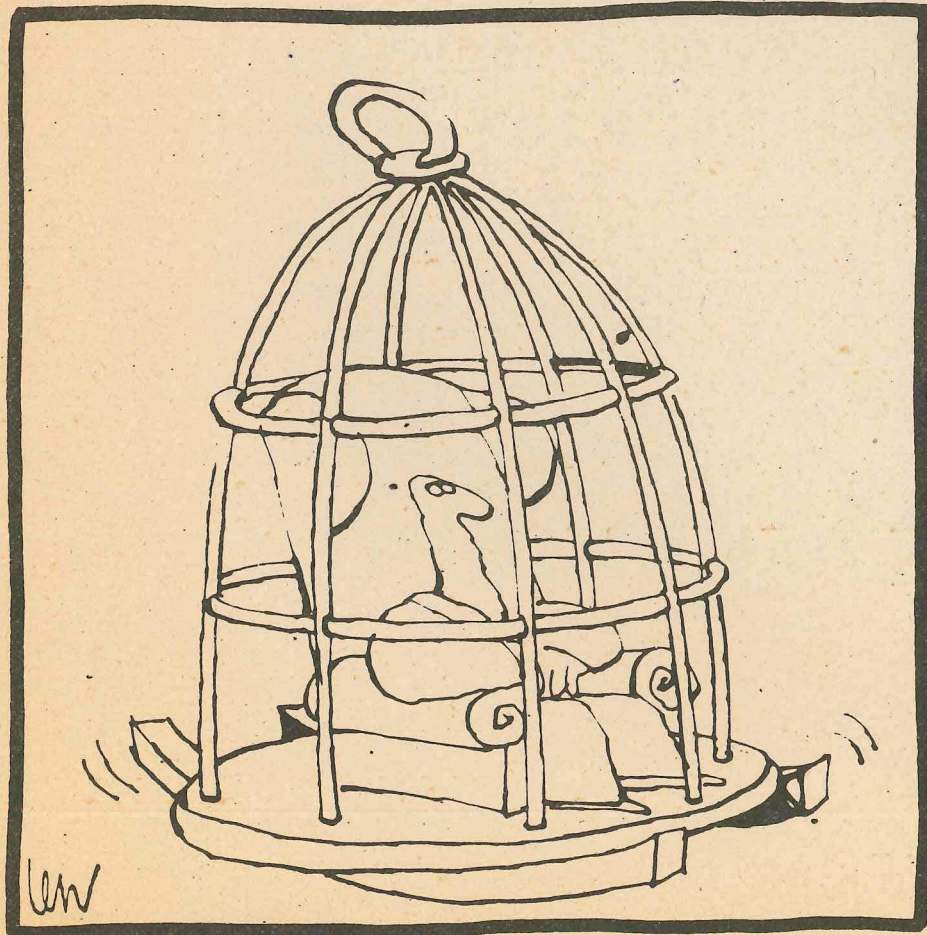
de grondslag van alle leven aan kunnen tasten.

De nukleaire afschrikstrategie heeft er tot nu toe alleen maar toe geleid dat de mens méér redenen kreeg om bang te worden voor zichzelf. Het moet en het kan anders. Maar wie de wereld verbeteren wil moet nu eenmaal met zichzelf beginnen. En dus moeten de kernwapens, als de anderen het niet doen, dan maar eerst ons eigen land uit.

NAVO en Warschau-pact staan trouwens de vrede in de weg

omdat deze organisaties nu eenmaal niet de daadwerkelijke bevordering van de vrede voorrang wensen te geven boven het meereren in de bewapeningswedloop.

We zullen ons dan ook los moeten maken uit de NAVO. Dan krijgen we de handen vrij om te kunnen werken aan een alternatief veiligheidssysteem. Aan een kollektief stelsel voor geheel Europa, waarbij vertrouwen en onderlinge samenwerking de plaats van de wederzijdse bedreiging in gaan nemen.

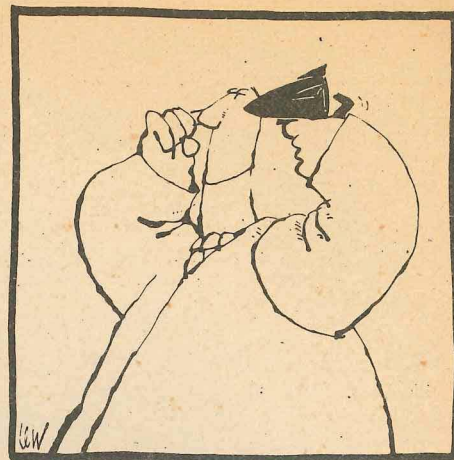
Ons mannetje staan we desnoods toch wel

ook zonder totale vernietigingswapens en internationale verdedigingsorganisaties. Met behulp van een nieuw, territoriaal verdedigingssysteem, gekoppeld aan verschillende vormen van sociale verdediging. En aan niet-gewelddadige verzetsmogelijkheden welke garanderen dat, als er ooit een vijand komen mocht, we op zijn

zachtst gezegd lastig zullen blijven. In alle lagen van de samenleving, op alle maatschappelijke fronten. Ook dat schrikt af. En zeg niet dat we in Nederland niet weten hoe je lastig zijn moet.

De dienstplicht kan verkort worden

tot 12 maanden. Terwijl gewetensbezwaarden voortaan de keuze mogen maken tussen militaire, sociale of actieve vredesdienstplicht. Een keuzemogelijk-

heid die we trouwens ook alle andere dienstplichtigen willen geven.

Ook Nederland is een ontwikkelingsland

Dat blijkt wel. De problemen waar we op het ogenblik mee kampen vloeien voort uit het feit dat we jaren lang een verkeerd ontwikkelingsmodel gevolgd hebben.

Toch vallen die problemen in het niet bij die van de Derde Wereld. Ontwikkeling is een mondiaal proces, waar dus alle landen van de wereld bij betrokken zijn. Dat het ene daarbij voor ligt op het andere, betekent dat zich belangentegenstellingen voordoen. Daarbij heeft het meest bevoorrechte land de kans, zich ten koste van het andere nog sneller te ontwikkelen en de voorsprong dus te vergroten.

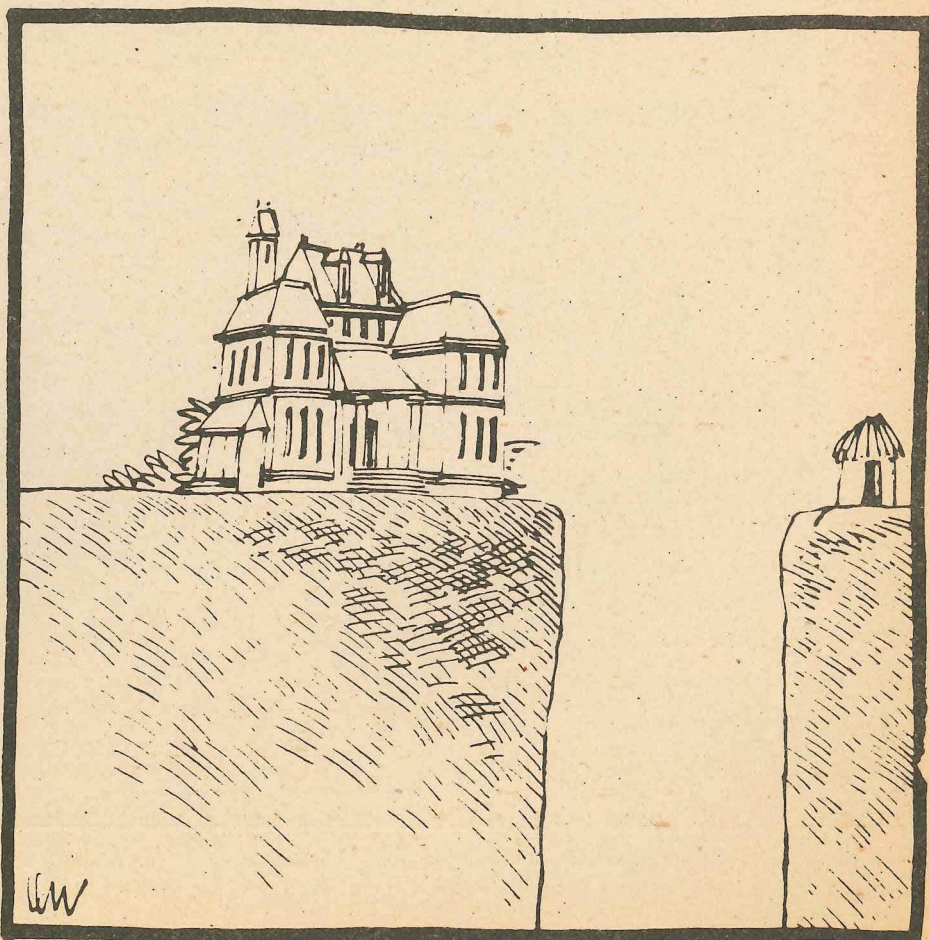
En dat is nu precies wat de onderlinge verhoudingen op de wereld steeds onleefbaarder maakt en ertoe bijdraagt dat bijna een kwart van de wereldbevolking in absolute armoede leeft. Daarom is de instelling van een Nieuwe Internationale Orde dan ook dringend noodzakelijk. Met daarnaast, in alle landen van de wereld een nieuwe nationale orde die uitbuiting, in al haar vormen, voorkomt. Ook op wereldniveau is een nieuwe samenleving mogelijk. In feite is alles dat, op nationaal plan, die nieuwe samenleving kenmerkt ook het enige antwoord op de huidige internationale problemen:

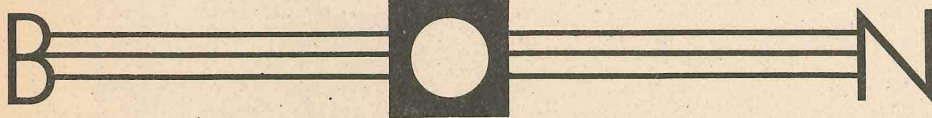
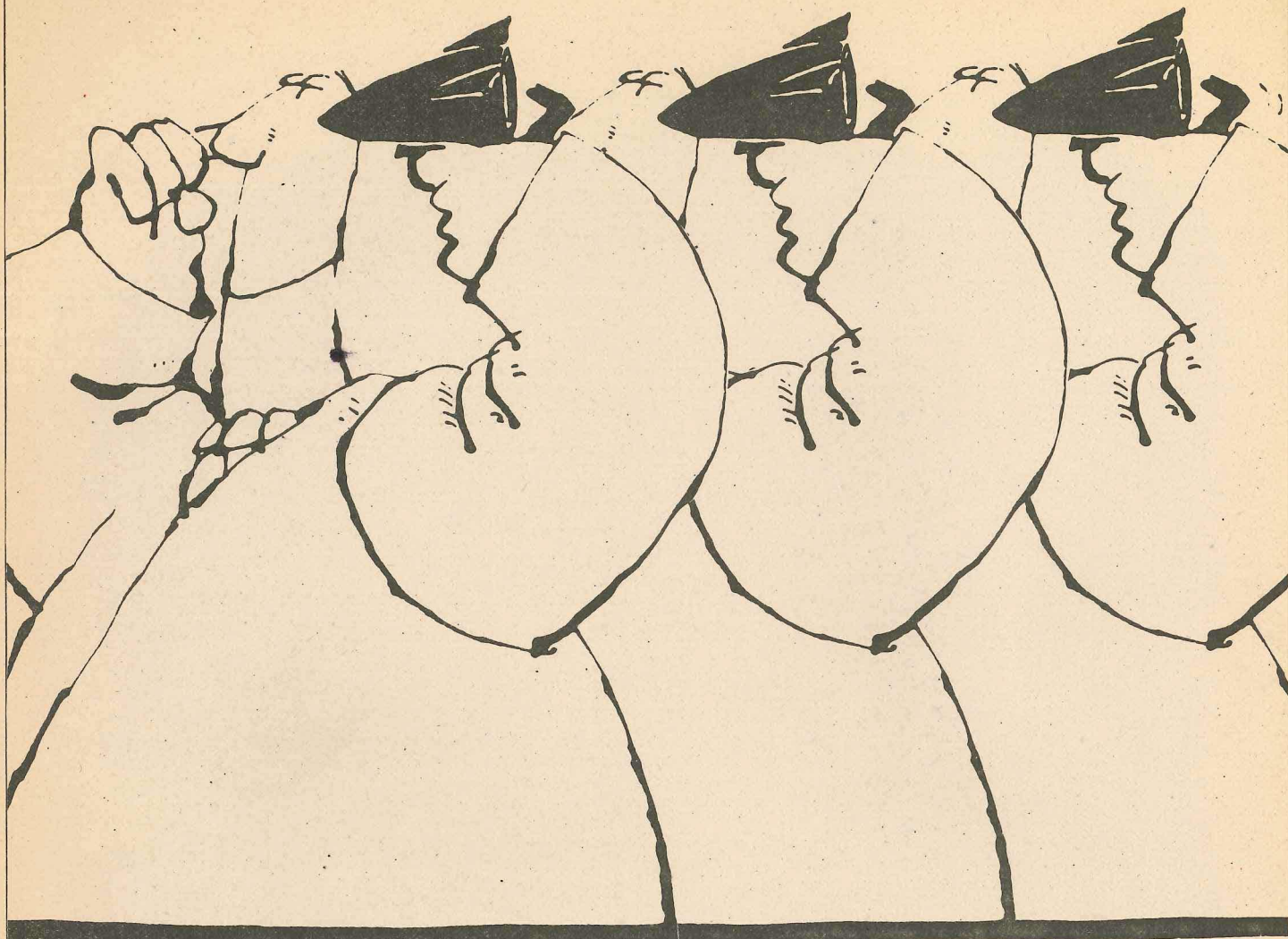
- herverdeling van de macht over produktiemiddelen
- herverdeling van de beschikbare hoeveelheid produktieve arbeid
- herverdeling van inkomens
- bevorderen van vrede en veiligheid
- extra aandacht voor de meest kwetsbaren
- erkenning van de rechten van minderheden

En ga zo maar door. Nederland zal voor deze zaken, zowel in internationaal verband via de Verenigde Naties als in haar

direkte contacten met ontwikkelingslanden, moeten blijven vechten. Het zal meer dan tot nu toe het geval is haar ontwikkelingsbijdrage moeten gebruiken om de samenwerking uit te tillen boven het

niveau van technische hulpverlening. Het gaat er in de eerste plaats om, dat de mensheid gezamenlijk die problemen oplost, die een zo groot deel van de wereld een menswaardig bestaan onthouden.

Aan PPR, Singel 277, 1012 WG Amsterdam

NAAM

ADRES

POSTCODE WOONPLAATS

Ik wil graag meer weten over:

- de PPR
- wat de PPR vindt van
- ik word lid van de PPR

Handtekening

PPR

POLITIEKE PARTIJ RADIKALEN
SINGEL 277 1012 WG AMSTERDAM
POSTGIRO 1575 600
TELEFOON 020-22 7342